

Samet Kalabak

- Őirler -

Yayın Tarihi:

14.10.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adam Gibi

İçimde bir keman sesi,
Sen mi ağlıyorsun neyin nesi?
Sesin var, sen yoksun, göremiyorum.
Nerelerdesin kalbimin neşesi?
Bu paranoyaklıkta neyin nesi?

Her şey yerli yerinde, fotoğraf çerçevesinde...
Bakmaz oldu artık yüzüne, sen gidince.
Her şey sus pus kendi halinde, ilk hediye.
Çalmaz oldu artık şarkımız, sen başkasına gülünce...

Bi söz... Bi söz söylesem, söyleyebilsem,
Savursam dilimden uzaklara diyorum.
Sana ulaşmayınca cinnet geçiriyor şiirlerim,
Konuşamıyorum... Konuşamıyorum...
Felç geçirdi kelimelerim!
Belî kırıldı cümlelerimin!
Sessizliğin sesinde bozuluyor yeminlerim...
Nerelerdesin kalbimin neşesi?
Bu paranoyaklıkta neyin nesi?

Herkes soruyor nasıl, iyi mi? Selam söyle diyorlar...
O gitti diyemiyorum, konuşamıyorum...
Ben kaldım diyorum, susuyorum...
Sen ve sana dair her şeye susuyorum...
Suya susar gibi, sana susuyorum sevgilim...
Sana susuyorum...

Bugün, bugün son defa resmini sevdim.
Tam öpecekken öksürüğüm tuttu, resmine kan bulaştı.
Anladım ki; sen o an başkasının kadını oldun.

Bağırdım; feryadıma çığlık çığlığa karışan sen!
Ağladım; figanıma zehir gibi bulanana yine sen!
Kandım; kabuğumdan inceden inceye sensin sızan!
Yalnızlığımın isyanı, sesime karışan kan!
Beni yalnız bırakan, kandilimi yakan!
Beyhude yıllarımın vebali, yaka'nda kan!

Gönlüm sağır, gözümse puslu.
Ne vazgeç dediğimi duyuyor,
Ne de başkasını görüyor.
Bana, benliğimi geri ver artık!
Ya ödülüm ol, ya da ölümüm!

Densiz bir yalnızlık bu üzerime kapanmış kapıların ardında yaşadığım hayat.
Özgürlüğü gasp edilmiş, mutsuzluğa hapsedilmiş bir yaşam öyküsü benimkisi.
Oysa ne güzel karışmıştım kalabalığa ve savuşmuştum yalnızlığımdan.
Bugün, bugün yine yakalandım aynada kendime.
"Merhaba yalnızlığım" diyerek başladım güne...

Öksürüğüm tuttu yine.

Daha fazla yazamayacağım.
Bunlar son satırlarım.

Öksürüyorum, Kan tükürüyorum!
Yine de seni içimden atamıyorum!
Gel, bende neyin varsa topla, öksürünce kan bulaşmasın.
Fotoğraflarını da unutma, öksürünce toz kalkmasın.

Özlüyorum, aklıma her düştüğünde ölüyorum!
Yine de öpüşmelerimizi düşündükçe yaşıyorum.
Gelme artık istemem, dudaklarına kanım bulaşmasın.
Ama yine de gel, gelmemelik etme, bugün bari azap verme...
Bunlar son öksürüşlerim, cenaze'm sensiz kalkmasın.

Nasıl bilirdiniz diye sorulduğunda;
Adam gibi sevmişti dersin sevgilim.
Adam gibi...

SAMET KALABAK

Samet Kalabak

Aşkın Anatomisi

İstinye'de bir istiridye içinde saklıydı gözlerin, suya eğilmiş gözlerimle buldum onları. Usulca kalktım oturduğum rıhtımdan, sokuldum, sokuldukça denize sokulan ellerime hırçındı dalgalar, çığlık çığılaydı martılar, geçit vermediler rıhtımdan öteye ve, ve gülümsedim umarsızca, ellerimle, bir tek ellerimle yırttım denizi ve indim gözlerini keşfetmeye.

Gözlerinin etrafında gözlerine uzanıp kalmış cesetler; kimi henüz taze livor mortis, kimi bir hayli olmuş rigor mortis, ama hepsi, hepsi algor mortis! Kimisinin elinde, kimisinin dilinde hep şiir mortis!

Bir kulaç atsam, cesetleri aşsam gözlerine ulaşsam, çalsam yüreğimden yüreğine bir yürek dolusu aşk.

Sen emzirsen, ben uyutsam, sana emeklese, bana yürüse ve biz beraber büyütsek bedenlerimizdeki bu yürek dolusu aşkı.

Yüzünün coğrafyasında gözlerinden sonra dudaklarını keşfettim, dudakların ilk cümlesiydi sevişmelerimizin. İhtirasın bedenlerimizde vücut bulduğu saatler akreple yelkovan evlerine dağılırdı. Galata'dan sarhoş döner ama hep ayık sevişirdik.

Emirgan'da, gözlerinin kahvesinde, kahvenin telvesinde görürdüm Tarabya'ya çıkan yolumuzu. Bilirdim, canın rakı çekerdi ve demlenmiş sohbetlerimizle Tarabya'da fasıl ederdik. Şimdilerde di'li geçmiş cümlelerimle yalnızlığımı kaldırdığım her kadehte anlıyorum ki yalnız içilen her rakı, hikâyesi yarım kalanların aynasıymış.

Senden ayrı tek başıma büyüttüğüm şiirler şimdi düşman bana, sana adanmış kelimeler her gece çengelli harflerinde asıyorlar beni. Rıhtımdaysam yeni bir şiire daha yer yok kadehimde, çünkü zaten kadehim ağzına kadar sen dolu.

Rıhtımlar meyhanemdi benim, harabiyken, rıhtımlarda saf tutarken güneşin altında gece, gecenin koynunda yakamozdu gözlerin.

Ben seni hep rıhtımda sana şiir adarken, seni ararken öğrendim bu aşkın azametini, çünkü şehrin kalabalığında benden çok, senden hiç yoktu sevgilim. Ne zaman denize vursam kendimi elimle koymuş gibi bulurdum gözlerini. Şimdi ne gecenin koynundasın, ne de güneşin altında. Öyle bir yarım bıraktın ki bu hikâyeyi sahaflarda hikâyemizi arayan arayana.

Burası İstanbul; hikâyesi yarım kalanların kadehi yarım kalmaz bu şehirde. Üstelik bardağın dolu tarafından da bakamazsın kendine. Hep yarım kalmışlık vardır duyulan kalabalığın gürültüsünde. Yorulursun, bu sefer rıhtıma değil bir meyhaneye oturursun, garson gelir ne içeceğini yüzünden okur bir yürek dolusu 70'lik getirir, birileri şarkı söyler, karşı masada sevgililer birbirine sarılır, yine kadeh boşalır, garson kadehi doldurur, şarkı değişir, şarkıcı da kendi yarım kalmışlığına avaz avaz bağırır. Arka masadan birileri birilerine şarkı isteyip gönderir ta uzaklara, birileri duysa ta uzaklardan kalkar gelir şarkıların hatırına. Yine kadeh boşalır, yine kadeh dolar, demin birbirine sarılanlar yarım bir hikâyeyle dargın, kırgın çıkarlar kapıdan. Sonra onların ardından onların adına da bir kadeh daha boşalır. Bir müddet sonra yine rıhtımda bulursun kendini, artık garson yoktur. Sokak müzisyenleri dem vurur geceye, gem vurur yüreğe ve yürek dolusu dalgalarla kendi hikâyeyle başbaşa kalırsın. Hani bazen kükremek, gürlmek istersin ya tam da öyle işte, ben İstanbul'dan bağırısam o sanki başka şehirden duyup yarım kalan kadehini bitirecekmiş gibi. Benim hikâyemde ne şarkıların hatırı var, ne de şehirlerin. Hükümsüzsün İstanbul, sen benim hikâyemde hükümsüzsün, çünkü belli ki senin de yarım kalan bir hikayen var, ki senin de benim gibi boğazına durmuş gemiler, yutkunup duruyorsun dalga dalga Kız kulesi'ne doğru.

Samet KALABAK

Samet Kalabak

Beni Hatırla

Lime lime edilmiş yaşanmışlıklarım,
Bir de olay mahallinde terk edilmiş,
Üzeri çignenmiş, cesedim var benim!

Faili firari aşkların kurbanıyım ben.
Ne ilk sevişen, ne de son katledilen.
Son hatırladığım, gözümünden süzülen sen!

O gece hayallerim tiril tirildi.
İki dirhem, bir çekirdek aşkımız yatağa serildi.
Gözlerin, konuşurken sihirli,
Aşk, dudaktan kalbe akarken zehirliydi.

Gözlerin aşkımı aşarken,
Kıyamam deyip de dokunurken,
Gözlerim yerine bedenimle sevişirken,
Şehvetin aşkı aştı o gece.

Sığındığım keşkeler gönlüme kâr etmiyor.
Tutduğum umutlarla da yaşanmıyor.
Karlı dağlara sırt çevirmekle de olmuyor.
Kalbim durmadan kanasa da bu aşk ölmüyor.

Geceler, giyer ateşten gömlekler.
Günahım kanar, yanar hayaller.
Geceler, ah kahrolası ölümler.
Kapanır gözleri çaresizliğin,
Kâbusum olur daldığım her rüya.

Herkes apaçık maymun!
Kimin eli kimin ömründe belirsiz.
Kimin umurunda ki kaybedenler.
Herkes, adı üstünde herkes işte; kimse bizden değil...

Alabildiğine yeryüzüne,
Bucaksız bir gökyüzüne sığdıramazken gözlerini,
Şimdi bir elvedaya sığdırmak zoruma gidiyor!
Elveda iki gözüm, elveda! ..

Penceremde kuş diliyle bir şarkı dinliyorum;
Serçe, sabâ makamından ötüyor bu sabah,
Kanarya da, o eski şevkini yitirmiş, sela okuyor sanki.
Sanırım cenazemi hazırlıyorlar.

Suskunluğumun gizli endamını edemem şikâyet,
Kan revan içinde, katran karası bir cinayet!
Bir gölgem tanık, o da etmez kanıt!
Bakışlarımda ki masumiyet verir mi yanıt?
Kirlenmiş bedenim kalbi eder mi hidayet?
Sevabım da, günahım da Allah'a emanet.
İlahi adalet, bir gün yerini bulur nihayet.

Ey sevgili...
Korkularına ekle yaşadıklarımı,
Ve o yaşayamadıklarımı ömründen çıkar!
Beni hatırla, ve korkarak yaşa! ! !

SAMET KALABAK

Samet Kalabak

Düş'sel Sancılar

Düş'sel Sancılar

Geceyi yırtacak kadar beyaz,
Düşlerimi düşürecek kadar siyah bir şahin vardı
Meleğin yeryüzündeki gölgesinin gözlerinde.
Giderken öyle bir eda,
Dilinde öyle bir veda,
Ardında düşsel sancılar bırakmaya kararlıydı.
Sen yanaklarıma düşe düşe,
Ben dizlerime düşe düşe,
Bi' yutulmaz lokma oldu boğazımda bu ayrılık.
Bakarken ardından gecenin arka bahçesine düştü.
Tutmaya çalışırken ellerimle sonbahardı,
Rüzgâr aldı götürdü uzağıma düştü.
Sen düş'tün gecenin içinde,
Ben düştüm kalbimin olay yerinde.
Siyahı bozma,
Kırmızıdan solma ayrılık çökmüş bir geceydi.
Ay, gerisin geri kendine saklandı,
Sakladı yaşanmışlıkların asil gözyaşlarını...
Gözlerinin mânasına kifayet eden tüm kelimeler
yasaklıydı, bütün şiirler nefesime saklandı.
Usulca yaklaştım, yaklaştım,
Notaları intihar etmiş bir şarkının sözlerini
kulağıma fısıldadı.
Yaklaştıkça içimdeki delikanlı ürperdi.
Oysa ben, dudaklarımdaki hiç duyulmamış
notalarla tamamlanmak istedim senle.
Ve gitgide uzaklaşırken parmak uçların izlerinden
Yasaklanmışım adeta ellerine.
Gözlerinden ayrı kaç kış geçtiyse ömrümden,
Dinmedi yağmurlar yüreğimin gökyüzünde.
Çocukluğumu gömdüğüm nice ölümler atlattım,
Şadakat yolunda ömrümü heba ettiğim nice
ihanetlerden geçtim,
Hiç ama hiç şüphesiz dosdogru adam
bildiklerimden düpedüz yalanlara inandım,
Kimle kalktıysam,
Kimin elini tuttuysam hep o canım dediklerimle düştüm.
Tanımsız kaldı bu yüzüm yıllarca,
Ne kadar his varsa hepsini bir bir düşürdüler,
Hepsini çektiler, kopardılar yüzümden,
Tutamadım.
Sevinçlerimi, umutlarımı da aldılar,
Gülemedim.
Gözlerinin penceresini karanlığına kapamış,
ağı rutubet kokan yalnızlıklardan geçtim ben.
Benden taşınıp başkasında yaşayan düşlerimi
ikinci el tezgâhlarında aradım.
Gecenin esrara yenik düştüğü,
kendimden uzaklaşıp başkalaştığım zamanlarda
tanımını kaybediyordu benliğim.

Endişenin biçim kazanıp yüzümde hüzne dönüştüğü,
Sabrın benden çekilip uzaklaştığı,
Uzaklaşırken bekle dediğim zamanlara mıhladım umutlarımı.
Beklerken kirpiklerime salıncak kurdum düşlerimden,
Gözlerinin hipnozunda kaldım her dem.
Sadece, ömrünü ömrüme, ömürlük davet eyleyip
senle yaşlanabilmeyi istedim.
Geceleri insanlardan arınıp
yalnız kalmayı ibadetim eyledim.
Sessizce hep seni bekledim.
Ben sende ardı arkası kesilmeyen düşlerimi sevdim,
düşürmeden.
Sana adanmış bir şiir var dilimde,
Dudaklarımda bekleyense bir neşter.
Hala nefesinde saklıdır gözlerinin manası,
Konuşursam şiire neşter düşer diye,
Sıyrılıp uçar diye, uçarsa düşer diye,
Düşerse ölür diye, nazar değer diye anlatamıyorum.
Geceleri yürürken şarkılara takılmamaya,
Şiirlere düşmemeye dikkat ettim hep.
Takıldın mı bir kere,
Düştün mü bir kere iflah yok kurtulamazsın.
İnsan,
İnsan bir şarkıya takılmaya görsün,
Bir ömür sürüyor sendelemesi.
Hele ki bir şiire düşersen, hıçkır-a-hıçkır-a yaşarsın,
Yaşamak mı bu dersin, ölmeyi istersin.
ölüm düştü mü bir kere kalemine,
Kendinle omuz omuza, hayatla şiirli şarkılı kavgadasın.
Tanrı'nın elleri,
Bazı aşkların ruhuna yazmıştır tutkulu bir vâroluşu;
Yaradılışlarındandır sonsuz oluşları,
Bazı kadınlar doğuştan dişidir,
Diğerleriyse sadece kadın.
Asil ve siyah,
Dehşet ve kırmızıdır üzerine giyindikleri asalet;
Ve soyunduklarında ise
Baştan aşağı tam bir aşk abidesi.
Hep demişimdir romantizmin manası derindir,
Ne kadar derine inersen o kadar göğe çıkarsın
Ve ne kadar göğün göğsünü yırtarsın
O kadar siyaha, kırmızıya bulanır tutkuların.
Aşk, siyah bir geceyle inerken üzerine,
Meleğin yeryüzündeki gölgesi
Kırmızı bir şiir olur düşer geceye.
Sen bana öyle bir düştün ki
Bunca zaman düşürmeden taşıdım seni;
Dudaklarımda şiirle, kalbimde aşkla.
Babam dudaklarıma şiiri,
Annem kalbime aşkı aşıladi,
öyle büyüdüm ben.
Madem ki kaderimizde yan yana yazılı adlarımız,

Demek ki atlarımız hazır bizi bekliyor.
Hadi sevgilim,
Parmak şıklatıp şaha kalkalım,
Başlasın ay'a doğru aşk serüveni.
Ay'dan da aydınlık bir gecede,
Dantelli siyah düşlerle seni bekliyorum.
Ertelenmiş kaç sevişmelerimiz varsa
Hepsinin hıncını çıkaralım bu gece.

Samet KALABAK

Samet Kalabak

Fahiŝe

Adı Fahiŝe, soyadı, soyadını soran yok. Őaŝaalı, özentı bir hayatın yalan rüzgârına kapılmıŝ, girdiği yoldan çıkmak isterken palazlandığını gördüm, tükenmekte olan bir kandil gibiydi. İnandığı her kim varsa ruhunu soydu. Hangi kapının ardında misafir edildiyse hiç kuŝkusuz kurtlar sofrasındaydı. Yenilip yutulan yalanlarla küllenen hayatlardan sadece biriydi o. Centilmen kıyafetli orospu çocuklarının savaŝı bu, kapının eŝiđinden süzölen kan!

Ruhu isyankâr, bedeni günahkâr, günahlarıyla beraber yüzündeki piŝmanlıđı gördüm, erimekte olan bir mum gibiydi. Omzundaki melekten habersiz, karanlıkta görünmez, sayılmaz sandı günahlarını.

Cehaletinden midir günahları, özentisinden midir yanlışları? Peki ya piŝmanlıkları? Ruhunla bütünleŝemediđinden mi yoksa bedenini kendi elleriyle parçalara bölüp toplamaya akılı yetmediğinden mi? Kaderiyle suçlanmıŝ, suçlandıkça ezilmıŝ, ezildikçe parçalanmıŝ bir can parçası!

Kaybettiklerini ararken kendini bir şarkının aynasında asılı olarak gördü. "Herkesten kopuk bir ben" sözünün esaretiyle sloganı diline dolayıp yürüdü.

Güzöl yüzü kaderine hiç yansımadı.
Bedbaht hayatı gerisin geri hep hüsrandı.
Alt üst olmuş hayatından da piŝmandı.
Düşündüm...

Acaba alttayken mi yoksa üstteyken mi daha çok piŝmandı? Ya da hangisindeyken daha çok zevk aldı?

Çarŝafa sarıyor ölmüş düşlerini, içinde yaşıyor en acı gerçekleri. Anasona karışıyor gözyaşları, sarmıyor yarasını o can dedikleri.

Sanık sandalyesinde kendini yargılarken, piŝmanlıkları vicdanını susturmuyor.

Kulaklarda patlıyor o feryatları, gelmiyor sevenleri.

Adeta kıyıya vurmuş bir balık gibi korkarken çaresiz, çırpınırken yorgun ve de ürkekti geceleri.

Ölümlerden ölüm beđendi,
Kendine layık olanını seçti.
Sonu olmayan bir mekâna merhaba,
Bize ıslak bir elveda deyip gitti.

Son oyunun,
Son piyesinde,
Son replik: Hakkın rahmetine verdik!

O'mu gitti?... Yoksa biz mi ittik?

SAMET KALABAK

Samet Kalabak

Gülümse

Bazen tutsak olduğun aşktan sürgün edersin kendini, kendi içinde müebbet yersin ve kabullenirsin yenilgini. Dil'i mühürlenmiş sevdaların vardır, işte bu da onlardan biridir. İsyân edersin, ama konuşamazsın... Susarsın... Sadece susarsın... Çünkü hepimiz muhteşem bir döngü içerisinde seyirciyiz hayata, sadece o döngü içerisinde sevdiklerimiz yer değiştiriyor ve bize düşen, gelen gideni, bazen hüznle, bazen tebessümle seyretmek. Ve her yolunda gitmeyen beraberlikler yolumuzdan edemez bizi, gidenin ardından hayat her şeye rağmen gülümseyerek devam ediyor...

Ne yaparsan yap çabaların sürekli boşa gider. Ne zamanı yenebilirsin, ne de sevdanı. Unutma, her kabulleniş bir yenilgidir. Ve hatırla, her vazgeçiş bir özgürlüktür... Eğer giden gittiye; önce kabullenmeyi, sonra vazgeçmeyi bileceksin. Çünkü her dert esaretin bedelidir. En ağır yük derdini taşımaktır, derdine kölelik etme... Uzaklaş dertlerinden ve yalnızlığında özgürlüğü yaşa. Ten inzivaya çekilirken doğru yolda ilerler. Ruh ise dinlenirken uzaklaşır tüm kötülüklerden. Herkeslerden uzaklarda, kendi kabuğunda, gözlerdeki bakış aramaz bile gidenin yokluğunu. Başa dönersin ve bir başka huzur yaşarsın.

İkinci bir şans vererek, ikinci bir hayat kur kendine. Mesela pencereni aç, ondan kalan fotoğrafları uçak yapıp savur pencereden dışarıya, çocuklar bulsunlar, yüzüne bıyık yapsın gülsünler, sen de onlara gül... O'ndan gelen hediyeleri sokaktaki çocuklara ver, o'na dair her ne varsa her şeyi unut...

Her kabulleniş bir yenilgidir. Her vazgeçiş bir özgürlüktür... Eğer giden gittiye; önce kabullenmeyi, sonra vazgeçmeyi bileceksin. Çünkü her dert esaretin bedelidir. Kúsme hayata, gülümse... 

SAMET KALABAK

Samet Kalabak

İmha

Delik deşik uykularımı,
Islanmış gözlerimi,
Yırtılmış, paçavra olmuş gecelerimi,
Hep bir ambulans'ta can veren düşlerimi,
Sıyrılmış aklımı ve terk edilmiş kalbimi imha ediyorum bu gece!
Yarın çok geç, bu gece ölmem, yarın da üzerimi kürek-kürek örtmem gerek!
Aşk kırmızıysa,
Bir canım daha kaldıysa,
Ve aşk da bize susadıysa,
Biz niye başka renklerde dolaşıyoruz ki!
Bak, ben kırmızıya çaldım karalarımı.
Her neredeyse gel; gözlerimde kırmızı bir aşk tutuldu!..

Evet,
Defalarca unutup,
Yıllardır unuttuklarımı hatırlıyorum;
Esarettir bu.
Hep böyledir gözlerim,
Yağmurlu, bulutlu, fırtınalı;
Geceden de gece,
Böyle bir gecede anlatamıyorum;
Nasıl yaralı, nasıl manalı,
Ve kalemim de kırık üstelik.
Yine delik deşik uykularım,
Gel artık,
Gel!!!

Samet KALABAK

Samet Kalabak

Kanadı Kırık Bir Kalp

Kendime bile tek bir kelime duyuramadığım,
Korkunç bir sessizlik bu konuşamadığım.
Sen gönlüme yara açarken milim milim,
Ve gözümde yüreğime kanarken,
Ellere yar oluşundur damla damla yandıgım.

Tedavisi olmayan, çaresiz bir yalnızlık;
Üzeri örtülü, apaydınlık bir karanlık...
Kaçınılmaz bir gerçek bu yüzleşilen,
Seni ben değil, hak etmeyen ellerdi oysa öpen,
Kanadı kırık bir kalp düşüverdi gözden.
Mürekkebi kandı kaderi yazdı tüyden.

Ayaz gecenin soğuk rüzgârının yüzüme vuran.
Camii avlusunda mor erguvan, sensin beni piç bırakan.
Vefasızlığındır her seviştiğimle çoğalan.
Ve tir tir titreyen içimde, bamtelin kopan.

Aşk, aşka sadıksa kutsaldır,
Tutsaklığıyla sevişir,
Sevgisiyle güzelleşir!
Aşk, sevdiğin, saydığın kadar aşktır.
Aşkı saygı medenileştirir,
Medeniyeti sevgi ebedileştirir.

Anlamını yitirmiş, saygısını tüketmiş bir aşka:
Saçma geliyorsa artık seviyorum duymak,
Umurunda değilse artık umursanmak
Ve ağlamak gülmüyorsa içinde,
Tulumbadan çek gözyaşlarını!
Üç defa vur yüzüne,
Yenisine günaydın de!

Aşk, aşka sırt çevirdiğinde soğuktur,
Vedasıyla ölümleşir,
Ve dahasıyla ölümsüzleşir!
Çünkü kaderi insanlar kederler,
Ayrılığa kederler itekler!

Her aşk; ölürken katilinin adını sayıklar.
Melekler ölene dua, katile beddua eder.
Sen, ez geçtiğinin ölümle nikâhını kıydın!
Oysa her vazgeçiş bir cinayettir!
Şahit kimdi bil bakalım,
Bu kaçınıcı aşk ipe astığın!

Kendini tekrar eder mi zaman?
Yaşandı bitti çoktan o an.
Satılık bir elveda tadında,
Son bir öpücük aldım dudağından.

SAMET KALABAK

Samet Kalabak

Kardeşim (söyleşi)

KARDEŞİM

+Kardeşim, yine efkârlısın, yine, yine aynı mesele mi?
+Hani dün, dün birinden bahsetmiştin, ne oldu?
+Yine mi eski defterleri açtın?

-Bilmem ki neyin nesidir bu çelişki.
-Hiçbir şeyi tam yapamaz oldum.
-Bir yanım nefret ediyor, öteki yanım sev diyor.
-Dilim sevmekle sövmek arasında gidip gelirken,
-Bir bakmışım, sayfa, sayfa yazmışım...

-He? Bir şey demene gerek yok, teselliye de ihtiyacım yok.
-Sen dinle yeter. Ha bir de doldur şu kadehi, bu gece sarhoş olası var!

+Ben dinlerim kardeşim, dinlerim de, sen bir gün o'na okut o kahır mektuplarını, gözyaşlarını bulsun, boğulsun diye. Az da olsa o da tatsın aynı acıyı.

-Kıyamam ki...

+Bak, yüreğinin gökyüzünden akan yaşlarla besliyorsun o'na aç dudaklarını. O ne yapıyor? Başkasını seviyor... Değiyor mu?

-Yokluğunun soğukluğu ölüm gibi sararken bedenimi, hasreti ruhumu çekiştiriyor...
-Kaldıramadım başımı gözlerinin kıblesinden, hala o'nun için atıyor bu kalp,
-Meğer o benim son ibadetimmiş...

-Ha bir de bazen kızıyorum şu şairlere;
hepsi bir olmuş o'nu yazıyor, gel de kıskanma!!! Gel de çıldırma!!!
-Sadece şairiyle kalsa iyi de, şarkıcılar da hep aynı, onlar da hep bir ağızdan, koro halinde o'nu anlatıyorlar, gel de içme!!! Gel de söylenme!!!

-Belki başka biriyle son bulacak hikâyesi ama yine aynı hikâye gün gelecek yeniden kaldığı yerden devam edecek...

+Aşk da yorulur be kardeşim, bırak biraz mola ver, hadi gel,..memleket manzarasını başka biri izlesin. Biz başka tablonun renklerine karışalım... Üzme kendini daha fazla.

- pekâlâ, ama kalkmadan önce, son kadehimi vurmadan o'na yazdığım kısa bir şiirimi okuyayım sana kardeşim. Sen dinle bari piç kalmasın şiirim hayallerim gibi.

Ensemden üflüyor sonbahar, üşüyorum.
Ölümler soğuk, sessiz.
Ayrılık tabut, merhum şahsım.
Utanmadan bir de bana taşıt, ne demek.
Zaten içmeye mazeret lazımdı.
Mezem beyin salatası.
Seni düşünürüm, seni düşürürüm gözümden.
Pat! Yerdessin!...
Bu kadeh senin şerefsizliğine, benim yenilgime.
Ziyade olsun.

SAMET KALABAK

Samet Kalabak

Kendimden Geriye

KENDİMDEN GERİYE

Avucumda bir sonbahar saklıyorum;
Aylardan Eylül,
Günlerden sen,
Ve ben Eylül, Eylül diye yanarken
Temmuz'da soğuyor bedenim,
Eylül diye, diye bütün aylara haykırırken,
Temmuz'da ölüyorum.

Baharımı kana bulayan,
Kesik bir bileğin, iki ayrık,
Kesişen damarlarıydın sen!
Mecali kalmadı artık,
Son zerre kanım avucumdan düşüyor.
Can kıvranırken,
Kan sıçrarken,
Ellerin ruhumu çekiştiriyor,
Her yalnızlığa uyanırken...

Yüzüme her su vurduğumda,
Ölümden uyanamadığım bir kâbustu gözlerin.
Dudaklarından kaç yudum aşk içtiysem,
Aşkından ayılamadığım bir ay'dı dudakların.
Nasıl sarılı kaldıysam ruhunda,
İçinden çıkamadığım bir deli gömlekti aşkın.
Nasıl bir sevdaysa bu,
Ayrılığın ölüme denk düştü.

Ne zaman benden bana bir söz söylesem,
Aynadaki aksim sana bürünüyor.
Sesimde serssem bir ünlemsem eğer,
Yüzün yüzüme aksedip suya düşüyor.

İçinde şizofreni barındıran bir halüsinasyondur,
Seni gördüğüm, duyduğum anlar...
Kalbim, sirenler çalan bir istasyondur,
Dönüşü olmayan bir gidişi, yalnızca bekleyenler anlar...

Yüzümün uçurum kenarlarından her atladığında,
Parmak uçlarımda imdadına koşan kanamalı bir zaman.
Dudaklarımın kıyısına vuran her dalgada,
Ayuçlarım sen dolu bir umman.

Zulmün aynasıydı kısır bir yalnızlığın duvarları.
O'dam'da asılı kaldı gençliğimin en akıllı zamanları.
İntihar süsü verilmiş hayaller sallanıyor tavanda,
Cemaatsiz kalkan bir cenazenin ardından,
Bir takım gölgeler süpürüyor,
Senden artakalanları, en azılı yalanları...
Kendimden geriye her ne kaldıysa hepsi sen, âlâ bana.
Aldırma geriye kalan enkaza,

Kalbim, sende durmuş bir saat; varsın, sen bir aşk daha yaşa.

Samet KALABAK

Samet Kalabak

KIRMIZI (Ŗiir)

KIRMIZI (ŖİİR)

Kaç Ŗiir sŖrdŖysem yaralarırma, geçmedi hâlâ...
GöğsŖmde bir kırmızı, kıpkırmızı,
Pihtı atıyor kalbime,
Kalbime yüksek dozda sen gerek.
Sendeleyerek yürŖmek beni öldŖrecek!
Seni, sen durdurur ancak sen akan bu yaradan.
Parmak uçlarıma bulanmıŖ bir kırmızı,
Sen!
Acıdır kırmızı,
Yakar kırmızı,
Ama bir o kadar da çok hoŖ durur Ŗzerinde,
Dudaklarında kırmızı...

Kaç kırmızıya bŖrŖnmŖŖ geceler bıraktım sana,
Hepsi hâlâ asılı durur aklımda.
Kızmamalısın,
Darılmamalısın,
Her ne yaŖadıysak,
TŖm gŖzellikleriyle,
YŖzŖnde kŖŖk bir tebessŖmle beni gŖzel hatırlamalısın.
Kırmızı gŖl yaprakları Ŗzerinde ettiğimiz danslar dŖnŖp durur gözŖmŖn ŖnŖnde hâlâ.
Bir Fransız mŖziğini eŖlik ederken ruhumuzun inceliğine,
Dudakların bir lâl, her öpŖŖte yudum yudum sarhoŖ ettiğın bir Ŗiirdin sen.
AŖkbaz seviŖmelerimiz gövdemi Ŗaha kaldırırdı masumiyetin dehŖet bir ihtirasa
dŖnŖŖtŖğŖ anlarda.

Madem gideceğın vardı, dosdoğru, bembeyaz gitseydin ya be gŖzelim! Ŗiirlerden ne istedin haa! Kaç Ŗiire bulaŖtırdıysan izini hepsi ağır yaralı! Bak, Ŗairin elleri de silemedi. Kimseler silemedi.
Bırak saklambaç oynamayı, Ŗiir dersem ık, gel, sarıl yaralarırma! Gelemiyorsan söyle, hangi Ŗiirde saklı nefesin?
Kaç Ŗiir sŖrdŖysem yaralarırma, geçmedi hâlâ...
Kaç Ŗiir sŖrdŖysem yaralarırma geçmedi.
Hâlâ...

Samet KALABAK

13.04.2014 - 03.45

Samet Kalabak

Maça Kızı

Biz erkekler kadına her ne kadar kupa gözüyle baksak da aslında görmek istediğimiz hep maçadır, çünkü etek düşünce geriye kalan maçaya bürünmüş bir çift naylon çoraptır. Gecenin sessizliğini bozan, karanlığını yırtan yine maçaya bürünmüş bir çift topuklu ayakkabıdır. Belki de maçanın asil tarafına denk düşüyor aşkla pişti olan bakışlarımız. Erotizme boy gösteren estetik bir dekolte, tutkulu bir kadının ne ilk, ne de son kurşunudur, çünkü kadın en üryan haliyle bile son kozunu maçaya bürünmüş sesinde saklar. Sinek beyinleri ezelim, onara hep çakalım, yobaz karolara blöf atalım, rest çekelim, ironiyi kim yerse oyunu onda bırakalım, çünkü aşk bazen kupadır, bazen de maça ama hep maça kızının koynunda uyanan kazanır.
Samet KALABAK

Samet Kalabak

Ruhumdan Üfledim Herkesi

Ruhumdan üfledim herkesi.
Bir sonbahar gibi,
Dalında titreyen son yaprak misali,
Kim varsa, ne varsa, herşeyi;
Herkesi silkindim üzerimden.
Yalnızım, mutluyum.
Şimdi daha da yalnızlık yanlısıyım.

Kendi Coğrafya'mda kaybolduğum aşklarım,
Duvara tosladığım dostlarım,
Dost sandıklarım;
Sandıklarım artık bomboş!
Buyurun,
Alkışlayın kendinizi;
Belki,
Alkışlarınızın arasında kalır kalbiniz,
Anlarsınız.

Beni ben yapan yanlışlarımla,
Doğrularıyla,
Karanlık odalarda ki fırtınalarımla,
Beraber yürüdüğüm egolarıyla,
Beni yazan, çizen ellerimle,
Oğullarımla,
Tutkularıyla,
Beni seslendiren şarkılarla,
Ben buyum,
Mutluyum...

Kaç ben kaldıysa benden geriye,
Siz ezip geçtikçe,
Ben kalkıp dikildikçe büyüdüm, oldum.
Olmanın erdemliğini bana bıraktığınız için çok teşekkür ederim dostlarım!

Bozbulanık bir geceyi yırtarcasına bakıyor gözlerim;
Mağrur, hırçın,
Hayattan alacaklı ama hep borçlu!
Kimyasını bozduğunuz kalbim pervasız artık gelene-gidene.
Buyurun,
Alkışlayın kendinizi;
Belki,
Alkışlarınızın arasında kalır kalbiniz,
Anlarsınız.

Dostluk süsü verilmiş ihanetler özür dileyemezler.
Hep bir riyakârlık vardır kaçırılan gözlerde.
Aslolan sadakat, riyakâr sularda hiç yüzmemekte.
Yoksa kazılan mezarım,
Taşınan tabutum,
Gömülen şahsım mühim değil;
Dudaklar kimi zaman neşterdir,
Sadakati kesip doğrarken bir orospu gibi kana girmekte!

Aklın sinirini bozan bu,
Kalbin kahkahalarını susturan da bu!

Bu şiiri yüzünüze tükürsem, hiç şüphesiz utanmazsınız.
Buyurun,
Alkışlayın kendinizi;
Belki,
Alkışlarınızın arasında kalır kalbiniz,
Utanırsınız.

Samet KALABAK

Samet Kalabak

She is off renn

Bendeniz, mavi gülücükler saçtıran etrafına.
Tohumu filiz filiz boy gösteren,
Artezien kuyularında, koyu mavi bir deniz.
Seçemiyorum nerdesiniz?

Ya dost tavsiyesi,
Ya da kaza eseri
Karşımdasınız, az aşağıda.
Ben sahnede, siz seyirde.
Bilemiyorum siz kimsiniz?

Ben Deniz, komada bir komediyen.
Kenar köşe bir tımarhane.
Algılarım açık seçik.
Seçiciliğim allak bullak, kısır.
Şaka bir yana siz kimsiniz?

Yusuf Armağan Çömlekçi - Samet Kalabak

Samet Kalabak

Şahmeran

Tam saatli zamanlardan biriydi birkaç dakika önce. Karşıma oturdum, iki kafadar sustuk öyle, kendime bile diyecek tek bir lafım kalmamış. Kulak verdim geceye, gecenin sessizliğine, yine o kederli sesiyle eti, kemiğe bulamıştı. Zaman, ürkek bir kuşu saklıyordu kendi içinde; üzgün, yorgun, biraz da yaşlıcana bir kuş. Sesini duymak istercesine pervaneleşsin isterken yelkovan, hece, hece geçiyordu bu gece zaman. Zaman kekemeydi, guguk, guguk ederken benliğimi düşünceye meyletti. Düşlerime tebelleş olmuştu kalleşçe gidişin!

Ruhun, bedenini terk etmiş potansiyel bir suçlu!
Seni, Sensiz bırakmış her bedende insanlığı soyunduğundan!
İki uçlu dilin: konuşurken zehirli, öpüşürken sihirli;
Kifayetin, her gömlek değiştirişinde özüne meyilli...
Az ötemde kan içinde dizlerin,
Sağanak, sağanak döküyor, durmuyor gözlerin.
Göbek bağını yılanlar giymiş,
Bu neyin serzenişİ haspam!
Timsah gözyaşlarını başkasına sakla,
Ben, adını şahmeran koydum vesselam.

Aşk sandığım,
Boş kalbine neler, neler sığdırdığım,
Nereden bakarsan farklı kişilikler hüviyeti giyinmiş
Kanlı-canlı bir zanlı;
Belki de kendince haklı, mamafih hiçbir hafifletici sebebi yok! ..

Aşka düşen, bakmazmış yılan mı diye, sarılırmış.
Aşk, Bir çift gök gözünden zehrini içeri akıtırmış.
Dilbaz bir martının,
Ağdalı dilinden yazılırmış cinayetinin romanı.
Gün, öyle bir vuslattı ki ölüme uyanış,
Gözlerinde asılır, kalbinde sallanırmış! ..

Samet KALABAK

Samet Kalabak

Şiirmeden

ŞİİRME DEN

Şiirmeden gittin be kadın;
Her yer kelime, her yer cümle yığını,
Dağınığım bugünlerde, darmadağın!
Elim varmıyor şiirlemeye,
Seni düşünmekle öyle yoğunum ki bugünlerde,
Dilim de varmıyor şiirlemeye!..
Oysa, oysa beni en güzel sen şiirlerdin.
Ansızın gelsen,
Beni böyle darmadağın görseñ,
Acırsın halime herhalde.
Duvarlara asılı kelimeler neyse de örümcek tutmuş cümleler çok pis duruyor.
Üstelik koltukların üzerinde de bir sürü önsöz.
Dedim ya dağınığım bugünlerde!
Halı altına iteklediğim cümleleri süpürsem,
Balkondan silkeleşem,
Kitap, kitap aşk yağar bu şehre.

Samet Kalabak

Samet Kalabak

Takvim Yaprakları (bugün)

Takvim Yaprakları/Bugün

Bir takvim yaprağı düşerken, "kendisini terk eden bir kalbin," vedasını yazar arka sayfası. Biliyorum, aklımıza mihlanmış bir çok takvim yaprağı var ihtiraslarımıza dair. Bazı geceler, saçlarından düşer takvim yaprakları yastığına; sonra, gecelerin ihanete bulanır, sen bana soyunursun, benle sevişir, benle uyanırsın; sonra, utanırsın kendinden, yanındakinden, en çok da takvim yapraklarından. Ben kanepemde, televizyon açık, sigaram yanık, önce gözlerimle birlikte başım düşer, ardından ellerim, en çok da ellerim düşer saçlarına sana uyuduğum gecelerde. Sabahları çok güç oluyor senden uyanması, uyanınca gün boyu sana yanması. Alışmak, acıların hafiflemesi demek değilmiş; alışmak, her takvim yaprağı düşerken acılarına sarılmakmış. Herkesin günleri aydın, benimse rüyalarım. Perdelerim kapalı, gözlerim kapalı, bir tek, bir tek rüyalarım açık. Böyle olunca gitgide uzuyor gecelerim seninle. Uyanınca yangınım herkese sığıyor. Kime dokunsam, kime sarılısam, kimi sen sansam yakıyorum. Hangi işe elimi atsam, hangi kalabalıkta senden kaybolsam mutlaka bir takvim yaprağı düşüyor önüme. Biz, biz'i öldürüyoruz, galiba biz bunu bilmiyoruz. Kimseler bilmiyor. Biz bunu hak etmiyoruz. Yaşanmışlıklar kabul görmezken beyhude edilmesini, bir takvim yaprağının arka sayfasına ekliyorum: "Kendisini terk eden bir kalbin vedası," çok ayıp bir terk ediş, çünkü, bir tarihin yıkılışı, çok büyük bir kayıp!!!

Samet KALABAK

30. 09.2014

Samet Kalabak

Tutkularım

Tutkularım uğruna öyle güzel günahlarım var ki duysa, bilse, günah günahlığından utanır. Kimisi kırmızı ve siyah, kimisi erotizm ve romantizm, kimisi aşk ve şehvet, kimisi Fransız müziği ve şarap. Ve hepsi şiiri vücuduna sürmüş tehlikeli kadınlardı. Hepsi birbirinden dehşet! Yani kısaca, cehennemde yanarken tebessüm edeceğim günahlarım var benim!

Samet Kalabak

Uykusuz Heceler

Gecenin ölüm dilimleri sararken gözlerimi,
Düşlerimden düş düş düşen gözlerin,
Ağır ağır karışıyor kısacık ölüşlerime...

Süt beyaz, kar beyaz, gül bembeyaz;
Aslında hepsi senin yanında biraz kirli beyaz.
Sen, ay tanem, bambaşka bir beyazdın göz bebeklerimde,
Şimdi uykusuz gecelerimin esiri göz bebeklerim kan çanağı...

Gözyaşlarım intihar etti dün gece!
Göğsümde parçalanın şey neydi sence?
Hayallerim mi, kalbim mi? Belki de sen!
Daha kaç senle parçalanacak bu ten?

Gömülüşüm günden güne erteleniyor.
Zaman sende dönüyor, bende ölüyor.
Akreple yelkovan kime torpil geçiyor?
Oysa sen gideli, ben öleli, çok oldu be sevgili.

Küstah bir mevsimin, karanlık bir gecesindeyim,
Seni bana yüklüyor bu uykusuz geceler...
Ellerim cebimde, sana takılıyor, sendeliyorum.
Seni gözlerimden düşürmemenin derdindeyim.
Dokunma, dokunma anılarıma, seni yaşıyorum.
Gözlerimin kıyısındaki parmak izlerindeyim,
Bırak, bırak bari onlarla sevişeyim.
Gözyaşlarıma dokunma, dokunma işte!
Onlar senden daha asil! ..

39. perondan kalktı aşkın ütopyası!
Sensiz bu şehir, cehennem coğrafyası!
Her hece, iyi geçmeyen gecelerin gözyaşı!
Bu sitemler, delik deşik uykularımın yası!

Bu defa çok fena bir yerimden koştum,
Kendimden çok uzaklara savruldu, ben kimim,
nerdeyim, hiçbir fikrim yok!
Yokluğunla savaşmaktan öyle yoruldu ki,
Adeta gülmeyi unuttum...

O gün bana gelişin, beni benden çok sevişin,
Saçlarımı okşarken aşkı aklıma işleyişin,
Mantığı cımbızlamak gibiydi...
Ve şimdi gidişin, beni benden edişin,
Bir de üstüne her şeyi çiğneyişin,
Ot bitmez bir yalnızlığın zehriydi...

Aklım saklı,
Aklım ömrüne saplı,
Aklım ölüme yasaklı,
Bir gün çıkarsan aklımdan,
Saplanır aklıma kara saplı! ..

Deliliğe vurdum kendimi,
Ölümlle yine kol kola yürüyor bu kara canlı...

Sorular, aklımı yoruyorlar...
Kime giydirdin benim soyunduğum, sende bıraktığım aşkı, kime!
Ben diye kimle sevişiyorsun, kimle uyanıyorsun!
Ağır gelir bu sevişmeler üzerine, gözlerini açtığında kaldıramazsın!
Hele ki dilin sürçerse,
Ben diye gördüğün hayaller, hayalet olarak çıkar karşına, sarılamazsın!

Kahretsin ki kalbimsin,
Kaderimsin,
Ama, benim değilsin! ..
Bundan kelli yerin belli...

Örümcek, ağını hayallerime sarmışken,
Senden korusun ALLAH beni...
Aşkım, ömrüne emanetken,
Ecel'den korusun ALLAH seni...

SAMET KALABAK

Samet Kalabak

Yalnız Bir Senfoni - Majör Bir Aşk

YALNIZ BİR SENFONİ - MAJÖR BİR SŞK

Maskeli balo sanki, gizemli bir suret karşımdaki.
Asil ve afili, siyah ve gerçek.
Siyahların içinde bir ışıltı,
Adeta ışıldayan bir ateş böceği.
Dudakları, gözleriyle seferberdi.
Yaklaştı ve gülümsedi ürpertiyle bir çift elmas.
Ateş mi demeli, zehir mi demeli,
Yoksa, yoksa aşk mı demeli aşka denk düşen gözlerine?

Yalnız bir senfoninin tabiridir gözlerin.
Ruhuna yazılmış bir konçertonun armonisinde,
Mi-minörler, La-majörler, Fa-diyezler duyuyorum.
Bir söz uzattım dudaklarımdan yalnız bir senfoni adında.
Kondurdum dudaklarına majör bir aşkın öpücüğü tadında.
En uzun geceye denk düşen,
Birbirine eklenen uzun bir senfoni...
Yalnızca seni dinlemek istedim;
yalan-yanlış notalardan, detone seslerden uzakta,
Yalnızca seni...
Vals ile dalgalanan bir denizdi gözlerinde daldığım derinlik.
Bir kulaç atsam, gözlerinden göğsüne uzansam,
Çalsam keşfedilmemiş yüreğinden bir avuç aşk,
Ve çalsa yüreğinin tenhasında akustik bir versiyon.
Seni dinlesem, sersemlesem,
İrkilsem, anlık mesafede kendime gelsem,
Ve senleşsem.
Senleştığım o melodram anında,
İraktım kendime,
Bıraktım kendine,
Sana yürüdü ayaklarım.
Notalarda vücut buldu majör bir aşk.

SAMET KALABAK

Samet Kalabak

Zaman Mı Ölümsüz, Ölüm Mü Zamansız?

Akşam saat 21:15

Durakta tam otobüs beklerken yine sen diye bir başkası göründü gözüme. Saçı biraz daha uzun olsa, eh birazda senin gibi salına salına yürüse az daha sen diye bir başkasına aşık olacaktım. Çok geçmeden anladım ki yıllar geçmesine rağmen kime baksam hâlâ seni görüyorum...

Akşam saat 22:20

Sana geldim, içerde olmadığını bile bile çalmak zorunda kaldığım kapının ardında derin bir sessizlik dışında beni bekleyen hiç bir şey yoktu. Oysa virane kalbimin odaları hâlâ şen şakrak ve senle dolu. Attığın her adım tozlarını daha da kaldırıyordu. Faili meçhul değildi içimde kol gezdiren, bu besbeli sendin, gölgesini eşikte unutup giden.

Akşam saat 23:25

Ve yine ters düştük birbirimize. An ve an ayrılığı kabullenmek korkusuyla yüzleşmek kahrederken, seni sensiz yaşamak düşüncesi ağır ağır vuruyor hırçın dalgalarını yüreğime ve bir sen daha olmadığını biliyor olmak yaralıyor en derinden. İçime düşen bu ateş kasıp kavuracak besbelli, beni, benliğimi beyhude geçecek bir ömre şimdiden merhaba demek ağırıma gidiyor...

Kes sesini be zaman!

Başlatma akrebinden yelkovanından.

Yok işte yok...

Geçmiyor öyle senin gibi bazı sancılar.

Bunu da daha önce götürdüklerine say.

Yetişemez oldum sana vakit geldi.

Bu gidişe dur demenin zamanı şimdi.

Ecel, senin kapımı çalacağın yok.

Ayrı dünyaların insanı yaptın ya bizi.

Artık yarinde geleceği yok.

Ayağına bekliyorsun madem.

Yolumun üstündesin zaten.

Belki zamansız ama şart oldu bu eleveda

Sabah verilir selam ve ruhumuma El Fatiha.

Samet Kalabak